

заслужений артист Білорусії і Росії

Народився Ярослав у с. Користь Корецького району Рівненської області.

Він з'явився на світ у в'язниці. Батьки були жертвами післявоєнних репресій Лаврентія Берія. Дитинство Ярослава пройшло в селі на Західній Україні. Там, в Рівненській області, його виростили дід з бабусею і тітка, сестра матері. Дід Євдокимова був висококласним ковалем.

Селянське життя - важка доля. Ось і Ярослав, допомагаючи старшим, пас колгоспну худобину, привчався до ковальської справи. Дід правильно розсудив - онук з дитинства повинен знати ціну шматка хліба. Так і ріс Ярослав, вбираючи в себе красу малоруської природи і захоплюючись найбагатшою пісенною культурою українського народу.

Але прийшов час служби в Радянській Армії. Разом зі своїми земляками він потрапив на Червонопрапорний Північний флот, в Североморськ, в селище Видяєво. Ось тільки на корабель або на підводний човен його не узяли. Був такий негласний наказ: "Дітей репресованих батьків до секретних військових об'єктів не допускати".

Три роки рядовий Євдокимов прослужив у будівельному загоні. Був ротним заспівувачем. Демобілізуючись повернувся в рідне село. Але молодому, здоровому юнакові вже було тісно в рідних місцях. І він від'їжджає в Дніпропетровськ, де влаштовується на шинний завод. У цьому місті він випадково починає співати в другорозрядному ресторані.

Там же, в Дніпропетровську, він познайомився зі своєю першою дружиною, молодою практиканткою з Білорусії. Своєї житлоплощі у молодожонів не було. Довелося знімати приватні квартири. Дружина благала поїхати у Білорусію, а у нього душа не лежала до зміни місць. Проте довелося здатися. Не придивилася йому спочатку Білорусія, але з часом він полюбив край поліських лісів. Потрібно було влаштуватися на роботу, щоб утримувати сім'ю - дружину і маленьку доньку. У музичних колективах ресторанів Мінська не було вакантних місць. Українського самородка не поспішали зараховувати в штат філармонії - у нього не було музичної освіти. І ось він - його величність випадок: в цей час формувалася концертна програма "Пам'ять". Євдокимов виявився в потрібний момент і в потрібному місці.

Усе було в новинку для молодого артиста: в залі сотні людей, дивляться і слухають тверезі глядачі. Досі він пам'ятає свій страх перед виходом на сцену. Але слухач відразу прийняв дебютанта. І співав Ярослав з душею, що особливо підкорило публіку. Пачки листів з вдячністю на ім'я Євдокимова потім ішли у філармонію. За Ярослава заступився колектив концертної бригади, і його як виняток залишили у філармонії. Почалося активне гастрольне життя, що тривало по декілька місяців. Успіх Євдокимова у глядачів ріс від концерту до концерту, але він розумів, що природні дані - добре, але вокалістові потрібна професійна школа. Ярослав знайшов педагога по вокалу Володимира Бучеля.

Три роки він брав уроки у маестро, а паралельно працював солістом в Ансамблі пісні і танцю Білоруського військового округу.

Під час роботи в цьому колективі у Ярослава вирішилося і квартирне питання. І знову його величність випадок втрутився в творче життя артиста. Напередодні 9 травня Євдокимов взяв участь в урядовому концерті, на якому був присутнім перший секретар ЦК компартії Білорусії Петро Машеров. Колишнього партизана Машерова підкорила пісня "Поле пам'яті" Леоніда Захлемного і Володимира Некляєва, яку проникливо заспівав Ярослав. Потрясіння першої людини в республіці було таким сильним, що він розпорядився про привласнення Євдокимову звання заслуженого артиста Білоруською РСР.

Чутка про талановитого співака з Мінська докотилася і до Москви. Відкривач молодих талантів Ольга Молчанова з Центрального телебачення "посватала" Євдокимова в популярні в ті роки передачі "З піснею по життю", "Ширше круг" і "Споємте, друзя"! Голос артиста став часто звучати і в програмах Всесоюзного радіо. Він закінчує музичне училище по класу вокалу і стає солістом республіканського радіо і телебачення. Пізніше йому надають почесне звання Народного артиста БССР.

Успіхи співака радували шанувальників його таланту і друзів, але дратували, як не дивно, колег. Почалися інтриги, які Ярослав намагався не помічати. Він з захватом вітав появу на політичній арені Олександра Лукашенко. Але захват незабаром змінився глибоким розчаруванням діями президента. Його інтерв'ю про Лукашенко мало далекосяжні наслідки. Концерти відмінялися, на участь Євдокимова в "Слов'янському базарі" у Вітебську була накладена заборона. Та і жити на два міста - Москву і Мінськ - ставало в тягар. І найстрашніше Ярослав зрозумів, що, залишаючись в Мінську, він втрачає кваліфікацію. Зараз він проживає в Москві. Дочка Галина виросла, працює перукарем в Мінську. А з дружиною відношення не склалися. З приводу своєї відсутності на телебаченні Ярослав помічає: "У мене хохляцкий характер - не люблю прогинатися, у когось щось просити. Але люди мене знають і запрошують". Вірять своєму слухачеві. Для його головний суддя - це глядач. Їх у нього багато, особливо в провінції, куди охоче їздить на гастролі. Подумує про Російське громадянство. І мріє про нові пісні. У 2005 році Ярославу Євдокимову присвоєно почесне звання Заслуженого Артиста Росії.

Література :

Тубіна С. Мама зірки [- співака Ярослава Євдокимова, уродженця Рівного - Анастасія Очеретович] // Вісті Рівненщини : Газета обласної Ради. - 2009. - №30/23 лип./ - С. 1,13.

Омелянчук І. Короткі миті материнського щастя : [Про Я. Євдокимова, народного артиста Білорусії, уродженця с. Користь Корецького району] // Урядовий курер. – 2007. – 12 жовт. – с.7.

Павловський А. І зацвітуть липи Євдокимова : [Про насадження дерев біля районного будинку культури з ініціативи нашого земляка, заслуженого артиста Білорусії Я. Євдокимова] // Вісті Кореччини. – 2009. – 28 берез.- с.3.

Ярослав Євдокимов :офіційний сайт. – спосіб доступу
www.ya-evdokimov.ru/index2.php?mod=main

